

Sygn. akt III CSK 157/17

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku P. S.A. w W.
przy uczestnictwie B.R.
o zasiedzenie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca – P. SA złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 listopada 2016 r., w którym oddalono apelację tego wnioskodawcy, wniesioną od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 9 maja 2016 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek wnioskodawcy o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu o treści wskazanej we wniosku.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy podnoszono zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego i prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że

w rozpoznawanej sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne (s. 3-4 oraz s. 5 skargi), a ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem doszło do naruszenia art. 7 k.c. i art. 610 § 1 k.p.c. w zw. z art. 670 i art. 647 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Dokonane przez Sądy meriti ustalenia faktyczne nie uzasadniają stanowiska skarżącego, że doszło do oczywistego naruszenia art. 610 § 1 k.p.c. w zw. z art. 670 k.p.c. i art. 677 k.p.c., bowiem „Sąd (...) nie zbadał wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych sprawy” (s. 4 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Treść zaskarżonego postanowienia wskazuje jednak na to, że w rozpoznawanej sprawie doszło do wystarczających do rozstrzygnięcia ustaleń faktycznych i rozważano prawne podstawy rozstrzygnięcia wyznaczone treścią wniosku wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy trafnie przyjął warunki zastosowania art. 291 k.c. (s. 12 zaskarżonego postanowienia). Przekonywająco stwierdził, że porozumienie dotyczące przebudowy linii energetycznej z 1985 r. nie stanowi umowy o zmianę sposobu wykonywania służebności w rozumieniu art. 291 k.c. Porozumienie to (ze względu na brak odpowiedniej formy) nie mogło być kwalifikowane jako odpowiednia umowa o ustanowienie przesyłu i nie doprowadziło do powstania służebności. Należy zauważyć, że skarżący omawiane zagadnienie prawne (w postaci zakresu zastosowania art. 291 k.c.) formułuje przy założeniu, że Sąd Okręgowy naruszył ten przepis poprzez błędną jego interpretację, tj. w wyniku uznania, iż przesunięcie kabla linii elektroenergetycznej na nieruchomości uczestnika nie stanowiło zmiany treści lub sposobu wykonywania służebności w rozumieniu wskazanego przepisu (por. treść zarzutu 3, s. 2 skargi).

Sąd Okręgowy w dłuższym wywodzie prawnym wyjaśnił dlaczego bezpodstawny okazał się – podnoszony już w apelacji – zarzut naruszenia art. 7 k.c., wprowadzający usuwalne domniemanie dobrej wiary. Do oceny Sądu należy to, czy zebrany materiał dowodowy pozwala na akceptację lub usunięcie tego domniemania m.in. po stronie poprzedników prawnych wnioskodawcy wszczynającego postępowanie o zasiedzenie służebności przesyłu. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazano wystarczające

okoliczności, które nie mogą usprawiedliwiać błędu poprzednika prawnego wnioskodawcy w odniesieniu do miejsca posadowienia urządzeń linii elektroenergetycznej. Tym samym na aprobatę zasługuje stwierdzenie Sądu, że przeprowadzenie przez poprzednika prawnego wnioskodawcy sieci elektroenergetycznej przez działki do tego przeznaczone nie może być uznane jednak za działanie w dobrej wierze.

W rozpoznawanej sprawie nie ma też potrzeby rozważenia drugiego, sformułowanego przez wnioskodawcę zagadnienia prawnego dotyczącego interpretacji art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c., tj. możliwości nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu oddzielenie dla poszczególnych odcinków linii energetycznej (w szczególności – w zakresie odcinka naziemnego i podziemnego). Taką możliwość prawną skarżący łączy niewątpliwie z tym, że poprzednik prawny wnioskodawcy w latach 1977 – 1980 przeniósł część przewodów pod ziemię i wymienił słup podtrzymujący przewody o większej podstawie i szerszej przestrzeni zajmowanej przez linie. W 1985 r. po przebudowie doszło do powstania nowego trwałego urządzenia. W ocenie Sądu, oznaczało to istotną zmianę treści posiadanej służebności (eliminującą jej tożsamość), przy czym o istnieniu trwałego i widocznego urządzenia, trwającego do dnia dzisiejszego, można mówić dopiero właśnie od 1985 r. Sąd Okręgowy mógł założyć, że istniejące na nieruchomości urządzenia przesyłowe stanowią funkcjonalną całość w rozumieniu art. 292 k.c., eliminującą wskazywaną przez wnioskodawcę możliwość uzyskania odrębnych prawnie służebności przesyłu.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosowanie do treści art. 520 § 1 k.p.c.